

MERRNI E HANI...

MERRNI E PINI...

Jeta Liturgjike

Viti I Nr. 10, Dhjetor 2005

A photograph of a liturgical altar. A purple cloth is draped over a dark wooden frame, creating a canopy. In the center, a vertical wooden post stands. At the base of the post, four candles are lit: two dark purple, one light pink, and one dark purple. The candles are surrounded by greenery. The background is a warm, yellowish glow.

Maranatha - Eja, o Zot Jezu!

ARDHJA PRITJA E NJERËZIMIT

Mbasi Hyji here pas here dhe në mënyra të ndryshme, në të kaluarën, u ka folur etërve me anë të profetëve, së fundi, në këto ditë, na foli edhe neve me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtarin e të gjithave, nëpër të cilin edhe e krijoi gjithësinë / Heb 1, 1-2/.

Historia e njerëzimit është gërshetim në mes të kaluarës, të tashmes dhe të ardhmes. Jetojmë gjithnjë në mes të pritjeve dhe realizimeve, shpresave dhe zbatimeve. Pritja, shpresa, *ëndërrimi* me sy të hapur, puna për ardhmëri sa më të mirë është veçoria e çdo njeriut.

Pritja është pjesë përbërëse e jetës. Edhe më tepër, e tërë jeta e njeriut s'është asgjë tjetër përpos pritje, dhe ato fillojnë edhe para lindjes: si do të duket fëmija, kujt do t'i përngjajë, a do të jetë djalë apo vajzë?... Dhe pritjet, shpresat, synimet vazhdojnë deri në kalimin në amshim, ku presim përqafimin me Atin tonë të mirë, zbatimin dhe kurorëzimin e të gjitha pritjeve dhe shpresave, lumturinë e pasosur.

Mbarë njerëzimi me shekuj ka pritur disa gjëra për të cilat s'ka ditur më parë: zbulimin e rrymës, radios, televizionit, telefonit, aeroplanit...deri te anijat kozmike; ka pritur dhe shpresuar shumë në përparimin e shkencës, teknikës, industrisë, teknologjisë... Në shëndetësi: zbulimi i penicilinës, tash pritet fitorja kundër kancerit, sides...

Njeriu gjithnjë prët jetën më të mirë, paqen dhe drejtësinë për të gjithë, vëllazërinë e përbashkët, një botë më të mirë dhe më njerëzore, mirëpo si duket ndodhë e kundërta, egërsimi i njeriut, egoizmi dhe egocentrizmi i pashoq, rivaliteti, materializmi i pashpirt dhe hedonizmi i shfrenuar, konsumizmi rrënues dhe shkatërrues i vlerave dhe virtyeteve. E çka tani?

Edhe nga pikëpamja fetare jeta është pritje, por edhe zbatim, së paku i pjesërishëm në këtë botë, në tërësi vetëm në amshim.

Këtë qëndrim e ka shprehur shumë mirë Koncili i Dytë i Vatikanit /KDV/ me këto

fjalë: *Gëzimi dhe shpresa, pikëllimi dhe ngushtica e njerëzve të kësaj kohe, sidomos e të varfërve dhe të gjithë atyre që vuajnë, janë gjithnjë gëzimi dhe shpresa, pikëllimi dhe ngushtica edhe e nxënësve të Krishtit, dhe çdo gjë që është vërtetë njerëzore jehon në zemrën e tyre. /GS 1/.*

Pritja shekullore është JEZU KRISHTI, Shëlbuesi i botës, në të cilin misterin e njeriut e kuptojmë qartas vetëm në misterin e Fjalës së mishëruar... *Adami i ri, duke shpallur misterin e Atit dhe të dashurisë së tij, plotësisht zbulon edhe njeriun dhe vetë njeriut ia dëfton lartësinë e thirrjes së tij /GS 22/.*

Krishti është modeli i njeriut të ripërrirë, të përfshirë me dashuri vëllazërore, sinqeritet dhe shpirt paqesor, gjë kjo që e dëshirojmë të gjithë... Besimtarët, pra, me arsye kremtojnë Krishtin si " Pritjen e popujve" dhe Shëlbuesin e tyre" /AG 8/.

Jezu Krishti është e Vërteta e mishëruar, Risia., Dashuria, e vetmja mundësi e ndërrimit rrënjësor dhe thelbor për njeriun, familjen, shoqërinë.

Mirëpo drama e njeriut vazhdon... Si atëherë, ashtu edhe sot vetëm një *pakicë* e njohi, e pranoi atë për Shpëtimtar, gurthemelin e risisë botërore, farën e dashurisë dhe parimin e pavdekësisë, për shkak të krenarisë. Njeriu, në një anë çdo ditë heton dobësitë, kufizimet, mëkatën, mossukesesin, pakënaqësitë, lodhjet, dëshprimet..., në anën tjetër nuk e pranon këtë, dhe çka është edhe më apurde, më lehtë i dorëzohet të keqes, mëkatit, djallit, se Zotit mirësi, dashuri, falje, jetë, amshim!

Deri ku arrinë kokëfortësia e mendjes dhe ngurrhtësia e zemrës njerëzore?!

Jezu Krishti erdhi për t'na zbuluar Atin. Në Besëlidhjen e Vjetër /BV/ Zotin e kanë njohur si Hyjin e frikës, dënimit, hidhërimit.

Ardhja e Krishtit tërësisht e ka ndërruar këtë botëkuptim. Në Krishtin Zoti është dashuri dhe falje /Nëna Tereze/.

Për të krishterin, i cili me fe ka njohur dhe me dashuri e ka pranuar Jezu Krishtin si zbulimin e Atit, Emanuel, Zoti me ne, ndër ne dhe për ne, pritja e shekujve tashmë është plotësuar historikisht me lindjen e Krishtit, dhe plotësohet në ne, gjymtyrët e tija, kuptohet pjesërisht në këtë botë, deri sa mos ta arrijmë përsosmërinë, në amshim. Jeta pas ardhjes së Krishtit, veçmas pas vdekjes dhe ngjalljes së tij, ka kuptim më të thellë, më të bukur, më të sigurtë, sepse Ai ka ndërruar, përmirësuar të gjithë dhe të gjitha, ana hyjnore, dhe tash na duhet neve atë ta pranojmë dhe zbatojmë në bashkëpunim me Zotin dhe me të afërmin, ana njerëzore e krishterë.

Në Jezu Krishtin pranojmë dhe jetojmë risinë absolute: Zoti është me ne me dashurinë e tij të amshuar dhe me faljen e tij të vazhdueshme. Ai vjen gjithnjë, tashmë është i pranishëm në historinë e njerëzimit, jo si vëzhgues, por si ZOT dhe NJERI që na do, vuan, dhurohet, merr pjesë në jetën tonë, flijohet në kryq deri në varr, dhe me këtë bëhet dhe mbetet Protagonisti i njerëzimit.

Nga ardhja e tij kemi mundësi dhe presim: lirinë e plotë e bijëve të Hyjit, që dmth. lirinë prej djallit, mëkatit dhe vdekjes. Jezusi na mundëson të jemi njerëz të ri, vëllezër dhe motra, bijtë e Zotit, për të jetuar në paqe dhe në dashuri me Zotin, të afërmin dhe vetveten, *sepse ai vetë i ka sprovuar të gjitha sikurse ne, me përjashtim vetëm të mëkatit /Heb 4, 15/.*

Vetëm në Jezu Krishtin do të zhduken *ëndërrimet* e kota dhe të zbrazëta të *gjithëpueshtetësisë* së shkencës, teknologjisë, përparimit, të cilat sot gati të gjithë i hetojmë dhe i pranojmë. Megjithatë kjo ende s'na ka *zguar* për ta kërkuar Zotin, dhe në Të vetveten, mundësinë e jetës dhe sigurinë e shëlbimit.

Në Krishtin do të asgjësohet rivaliteti absurd mes Zotit dhe njeriut dhe i njeriut me

njeriun.

Ai vjen ndër ne dhe për ne në ardhjen e trefishtë:

- duke lindur prej Virgjërës Mari dhe duke u bërë Njeri Shëlbuesi i botës;
- nëpërmjet Kishës dhe jetës sakramentale, sidomos Eukaristisë;
- *do të vijë për të gjykuar të gjallët e të vdekurit dhe mbretëria e tij s'do të ketë mbarim si themi në Besojmë.*

Për ne të krishterët na është zbuluar dhe dhuruar *pritja* e shekujve, Jezu Krishti, i cili është “UDHA, e VËRTETA dhe JETA” / Gjn 14, 6/, *në të cilin njerëzit e gjejnë plotësinë e jetës fetare, në të cilin Zoti i ka pajtuar të gjithë me vetveten /NA2/.*

T'i dhurojmë botës dashuri, atëherë pritjet e botës nuk do të jenë zhgënjim, të kota, të padobieshme, të pazbatueshme, sepse nëpërmjet dashurisë e gjejmë Zotin Dshuri Jezu Krishtin /Nëna Tereze/.

E Lumja Nëna Tereze vazhdon kështu: *Kudo që shkoj, hetoj se njerëzit kanë nevojë të madhe për dashuri, për Zotin. Koha e Ardhjes është si stina e pranëverës për natyrë, kur çdo gjë përtrihet dhe është në lulëzim. Ardhja e Krishtit do të duhej t'i plotësonte pritjet tona, t'na ndihmonte të takohemi me Jezusin... Në Betlehem të gjithë ishin të gëzueshëm: engjujt, barinjët, mbretërit, Zefi dhe Maria. Gëzimi ishte shenja dalluese e krishterëve të parë. Edhe gjatë përndjekjeve ata ishin të gëzueshëm... Edhe ne duhet të jemi plotë gëzim dhe ta bartim gëzimin dhe dashurinë e Zotit të tjerëve...”.*

Don Lush **GJERGJI**

E DIELA I E ARDHJËS

Rrini zgjuar: sepse nuk e dini kur do të vijë i zoti i shtëpisë.

Leximi i parë: *Is 63,16-17; 63,1-7* Kjo pjesë e Shkrimit Shenjt e titulluar si këngë apokaliptike, në fakt është lutje sa e përmallshme aq e dhimbshme në të cilën vjen në shprehje një klithje e thellë e popullit të zgjedhur i cili, pas vështirësive që përjeton, si shpresë të vetmën e ka Zotin. *Ah, sikur ti t'i shqyeje qiejt e të zbritje.* Si element tjetër i kësaj lutje është pendimi që rezulton me një kthim rrënjësor të njeriut kah Zoti.

Psalmi: Shndrite, o Zot, fytyrën tënde dhe na shpëto.

Leximi i dytë: *1 Kor 1, 3-9.* Shën Pali zakonisht kur u shkruan bashkësive apo kishave vendase, në fillim të letrës bën përshëndetjet me urimet që në to të mbretërojë paqja e hiri i Zotit. Bashkësia e Korintit përmes Krishtit është bërë e pasur në gjithçka në çdo fjalë e në çdo dije (rr.5). Kjo përshëndetje e shën Palit njëherit është falënderim për dëshminë (rr. 6) që bën kjo bashkësi për Krishtin, duke theksuar shpërblimin që do ta fitojnë prej Zotit ata që i mbesin besnik (rr. 8). Vetëm ashtu do të mund të realizohet hiri më i madh i bashkimit me Birin e tij, Jezu Krishtin (rr. 9).

Ungjilli: *Mk 13,33-37.*

Në atë kohë, Jezusi u tha nxënësve të vet: "Rrini me kujdes! Rrini zgjuar, sepse nuk e dini kur do të vijë ai çast. Me të do të ndodhë, si me atë njeri që, duke u nisur për rrugë, e la shtëpinë e vet dhe ua la në kujdes shërbëtorëve: secilit ia caktoi punën e vet e derëtarit i urdhëroi të rrijë zgjuar. Prandaj: rrini zgjuar, sepse nuk e dini kur do të vijë i zoti i shtëpisë: në mbrëmje a në mesnatë, kur këndojnë gjelat apo në mëngjes që, nëse vjen papritmas, të mos ju gjëj fjetur.

Çka po ju them juve, ua them të gjithëve:

rrini zgjuar!

Fjala e Zotit.

Me të dielen e sotme fillon viti i ri kishtar. Koha e Ardhjes, për katër javë rresht, në mënyrë të veçantë është kohë e pritjes së lindjes së Mesisë në Betlehem, pra kohë e një përgatitjeje më intensive për Krishtlindje. Ndër porositë më thelbësore që e karakterizojnë këtë kohë veçohen këto: *Java e parë:* Pritja me kujdes e ardhjes së Birit të Hyjit - Rrini zgjuar; *java e dytë:* Predikimet e Gjon Pagëzuesit, përgatitni udhën e Zotit; *java e tretë:* Koha mesianike si kohë gëzimi: Krishti në mesin tonë; *java e katërt:* Mishërimi i Fjalës së Zotit.

Pra, e gjithë kjo periudhë është e përshkuar në frymën e një pritjeje me shpresë. Në fakt shpresa është një aspekt i fesë që është ngushtë i lidhur me virtytin e dashurisë. Zoti është Dashuri prandaj mëson dhe qorton njerëzit: *Rrini zgjuar, sepse nuk e dini kur do të vijë ai çast.*

Ungjilli i sotshëm edhe pse relativisht i shkurtë, ka në vete një pëmbajtje të thellë dhe shumë domethënëse. Ne si besimtarë mund të nxjerrim disa porosi të mira nga ky mësim i Jezu Krishtit, e ndër to, thirrja që na bëhet të kemi kujdes dhe të rrimë zgjuar, që të jemi gati në çdo çast të dalim para Zotit zemër pastër. Në këtë pjesë të Ungjillit Jezu Krishti disa herë ua përsëritë nxënësve këtë porosi: *Rrini zgjuar.* Kjo nuk do të thotë që ata nuk duhet të flenë. Zoti e di se pa plotësimin edhe të kësaj nevoje njeriu nuk mund të jetojë. Përndryshe, gjatë luftërave, shumë të burgosur janë munduar pikërisht përmes kësaj taktike që të nxjerrin prej tyre informata të ndryshme. Posa ka filluar t'i zënë gjumi i kanë zgjuar duke ju urdhëruar të tregojnë çka dijnë. *Deri sa të tregosh,*

nuk do të flesh! Është ky një shembull sa për të theksuar rëndësinë e kësaj nevoje për jetën njerëzore. Mirëpo, kërkesa apo qortimi i Jezu Krishtit është në kontekstin tjetër, të cilën e parandajmë të gjithë: Të jemi të gatshëm shpirtërisht që të mund t'i dalim para Zotit në momentin kur i pëlqen atij të na thërrasë te vetja. Ashtu, pas pushimit të nevojshëm Krishti na thërret në punë, e kjo është e thënë edhe në fjalët e të zotit të shtëpisë i cili shtëpinë ua la në kujdes shërbëtorëve: *Secilit ia caktoi punën e vet.* Edhe secili prej nesh, në thirrjen apo rolin e vet është i obliguar të përmbushë detyrat me të cilat synon realizimin e vet të plotë. Nga kjo përgjegjësi nuk është i përjashtuar askush, dhe secili duhet të kontribuoj që me realizimin e vet pozitiv të ndikoj që familja, rrethi dhe e gjithë shoqëria të merr shembull të mirë nga e gjithë kjo. Këtë na e konfirmon fjalja e fundit e Ungjillit të sotshëm: *Çka po ju them juve, ua them të gjithëve, rrii zgjuar!*

Ndoshta mund të na flet në këtë aspekt edhe një thënjë e madhe e Leonardo Da Vinçit i cili thotë kështu: *O ti që fle! Pse më thuaj ç'është gjumi? Gjumi i përngjan vdekjes, prandaj përse nuk bën mirë, që edhe kur të vdesësh të mbetesh i gjallë!* Ne që na është dhënë më tepër, prej nesh edhe do të kërkojmë më tepër, mu për këtë mos të mungoj angazhimi ynë në përmirësimin tonë të vazhdueshëm, që jeta jonë të jetë në përkim me mësimin e Krishtit.

Se do të vijë ajo ditë, ai çast është më se e sigurtë (Mk 13, 32), por duhet të jemi gati sepse nuk e dimë kur do të ndodhë ajo, në mbrëmje a në mesnatë, kur këndojnë gjelat apo në mëngjes (rr. 35).

Ky mësim apo qortim i Jezu Krishtit nuk guxon të shkaktojë panikë apo frikë në zemrat tona, por duhet pranuar si udhëzim për jetën tonë. Pra, nëse do të

dijmë të rrimë zgjuar dhe me gëzim angazhohemi në pritjen e Zotërisë, atëherë do të bëhemi shenja të pashme edhe për ata që jetojnë në terrin e mëkatit.

Dhashtë Zoti, kjo kohë e Ardhjes për të gjithë ne, të jetë kohë e një veprimi më aktiv në jetën shpirtërore, për një përgatitje sa më të denjë për festat e Krishtlindjes. Mundësitë janë të shumta si ta realizojmë atë, prandaj mos të ngurrojmë për të marrë pjesë në sakramentet shenjte, e posaçërisht përmes sakramentit të rrëfimit të pajtohemi me Zotin e me të afërmin, ndërsa në Meshën shenjte të ushqehemi me Korpin e Krishtit që të aftësohemi të jemi solidarë dhe të dashur mes veti. Nëse kështu veprojmë me gëzim mund të presim që Lindja e Krishtit të jetë për ne vërtet festë që na rilind prej së larti. Amen!

Lutja e besimtarëve

Vëllezër e motra, në kohën e Ardhjes presim ardhjen e lumtur të Jezu Krishtit, Zotit tonë. T'ia drejtojmë lutjet tona që kjo kohë të rezultoj në dobinë tonë shpirtërore. Të lutemi së bashku duke thënë: Dëgjoje, o Zot, lutjen tonë.

1. Për Kishën shenjte katolike, që të jetë e zgjuar në fe, shpresë dhe dashuri të vërtetë për ardhjen e Shëlbuesit, *të lutemi.*
2. Për Papën tonë Benediktin e XVI, ipeshkvin tonë Markun, gjithë urdhërin Ipeshkvor, meshtarët, rregulltarët dhe rregulltaret, që t'i frymëzoj kjo kohë shenjte në shërbim sa më të mirë ndaj besimtarëve që u janë besuar, *të lutemi.*
3. Për mbarë popullin e Zotit, që posaçërisht gjatë kësaj kohe të jetë i zgjuar në lutje dhe pjesëmarrës aktiv

në sakramente të shenjta, e kështu të përparojë në thellimin e të vërtetave të fesë, *të lutemi*.

4. Për të gjithë ata që jetojnë në vështirësi të ndryshme: Qoftë të sëmuarit, apo të varfërit, ata që janë në burgje apo njerëzit e lënë pas dore, të moshuarit apo ata që janë në mërgim, që këtë kohë shprese ta përjetojnë si mundësi tejkalimi apo mposhtjeje të çdo llojë vështirësie njerëzore, *të lutemi*.

5. Për të gjithë besimtarët e vdekur, që të arrijnë të shohin fytyrën tënde dhe të gëzohen bashkë me ty në lavdi, *të lutemi*.

Vështro o Zot, lutjet e besimtarëve të tu. Ti që je shpresa jonë, bëj që të zgjuar dhe me fe të gjallë të presim Shëlbuesin e botës, i cili jeton dhe mbretëron me Ty dhe Shpirtin Shenjt, në shekuj të shekujve. Amen

Don Agim QERKINI

PESHA E FJOLLËS

- Më thuaj, nëse e di, sa është e rëndë një fjollë bore? Pyeti trecka pëllumbin, derisa së bashku shiqonin borën që ngadalë krijonte shtresën e bardhë.
- Asgjë, bile edhe më pak se asgjë përgjigji pëllumbi duke mos menduar shumë.
- Prit, prit pak, dhe do shohish se edhe ajo e ka peshën e vet. Dhe trecka filloj të tregojë përjetimin e vet: Isha duke pushuar në një degëz të pishës, kur filloj të bjerë kjo borë. Siç

po e sheh nuk ka as frymë, bora po bjen ngadalë dhe lehtë. E pasiqë nuk kisha se çka të bëj, qëndroja ashtu dhe fillova t'i numëroj fjollat e borës që paloheshin pranë meje. Nëse nuk gabohem ranë 3759 fjolla dhe kur ra 3760 fjollë, degëza u thye, e mua mu desh të fluturoj. A po e sheh se edhe fjolla e ka peshën e vet? Ia ktheu trecka.

- E pëllumbi sigurisht duke e rikujtuar simbolikën e paqës që lidhet më të qysh prej kohës së Noes, mendoj dhe tha: Ndoshta mungon vetëm edhe një njeri dhe në botë të arrijë PAQA!

E DIELA II E ARDHJËS

Bëni gati udhën e Zotit, rrafshoni shtigjet e tija.

Leximi i parë: *Is 40,1-5,9-11.* Klithja e profetit nga robëria nuk mbeti pa rezultate. Ato u realizuan përmes mbretit persian Kir, i cili është vegël shëlbimi në duar të Zotit. Kthimi i Izraelit në atdhe dëshmon fuqinë, kujdesin e mbi të gjitha dashurinë e Zotit ndaj Izraelit.

Psalmi: *Na e trego, o Zot, mëshirën tënde...*

Leximi i dytë: *2 Pjt 3,8-14.* Pjetri thekson se pritja e *ardhjes së Zotërisë* dhe shpresa në shëlbim kurr nuk janë të kota. Ne shpesh herë bëhemi *fepakët* sepse gjithnjë nxitojmë dhe nuk e kuptojmë durimin e Zotit. Pse Zoti ndonjëherë vonohet, duhet të kuptojmë si fakt të cilin Zoti iu jep mëkatarëve mundësin e pendimit he të kthimit.

Ungjilli: *Mk 1,1-8.*

Fillimi i ungjillit të Jezu Krishtit, Birit të Hyjit. Në përkim me fjalët që shkruan Isaia profet: “Qe unë po dërgoj lajmëtarin tim para teje që do ta bëjë gati udhën tënde; është zëri i njërit që bërtet në shkreti: bëni gati udhën e Zotërisë, rrafshoni shtigjet e tija.”

Në shkreti u duk Gjon Pagëzuesi e predikonte një pagëzim pendese për faljen e mëkateve. Mbarë krahina e Judesë e të gjithë jerusalemasit shkonin tek ai. Pasi ata rrëfenin mëkatet e veta, Gjoni i pagëzonte në lumin Jordan.

Gjoni ishte i veshur me petk prej leshit të devës e rreth ijesh kishte brez lëkure. Ushqehej me karkaleca e me mjaltë të egër. Në predikimet e veta thoshte: “Pas meje po vjen një më i fortë se unë. Unë nuk jam i denjë për t’ia zgjidhur rripin e të mbathurave të tija. Unë ju pagëzova me ujë, ndërsa ai do t’ju pagëzojë me Shpirtin Shenjt.”

Fjala e Zotit.

Leximet e kësaj të diele na paraqesin dy fakte për të medituuar gjatë kësaj jave: shkretëtirën dhe pendesën. Gjon Pagëzuesi si paraardhës i Krishtit jetoi në shkreti dhe prej atjehit filloj të predikojë kthimin kah Zoti me anë të pendesës. Dhe lirisht mund të themi se predikimi i tij bëri jehonë të madhe, *revolucion*, sepse edhe nga Jerusalemi njerëzit shkuan tek ai për ta pyetur se *çka duhet bërë?* E Gjoni përgjigjej se në shenjë të pendimit dhe të kthimit kah Zoti duhet të pagëzohen.

Fillimisht të theksojmë se Gjon është i vetëdijshtëm për rolin e vet. Ai është vetëm ndërmjetësues, puntorë që përgatit rrugën dikujt tjetër. Ai e di këtë dhe në thjeshtësinë e zemrës së vet e pranon: *Unë nuk jam i denjë t’ia zgjidh të mbathurat...unë ju pagëzojë me ujë, e Ai me Shpirtin Shenjt.* E ne, sa herë dijme të krenohemi, dëshirojmë të rritemi në dëm të tjetërkujt, të përvetësojmë atë që nuk kemi thënë apo nuk kemi bërë, vetem e vetëm të bëhemi të njohur, të mdhenjë!

Në këtë botën tonë moderne një prej problemeve kryesore janë këto dy fakte që i thekson kjo e diele: Njerëzit nuk duan të shkojnë në shkreti! Pra, njerëzit nuk duan të tërhiqen në vetmi, aty në qetësinë e zemrës së vet duke u takuar me vetvetën dhe Zotin të mundohet të përmirësojë vetvetën. Njerëzit sot kanë nevojë për zhurmë, për diskoteka, ahengje, aty ku nuk e dëgjon as vetvetën e lëre më zërin e Zotit, i cili e qorton për jetën e tyre mëkatore. Natyrisht se njerëzit të cilët nuk janë në gjendje të takohen me vetvetën, nuk janë në gjendje të bëjnë as pendesë, fizike apo shpirtërore. Thonë se Sokrati shpesh herë dilte nëpër Athinë dhe duke shiquar reklamat nëpër shitore thoshte: *Sa*

shumë gjëra janë këtu, për të cilat fare nuk kam nevojë! E njeriu i sotëm modern, pra edhe ne si besimtarë jemi shndërruar në ujqë grabitçarë, që duam vetëm të marrim, të uzurpojmë sa më shumë që të jetë e mundur!

Pra, thirrja e Gjon Pagëzuesit vlenë edhe për ne të krishterët. Ai prej nesh kërkonë një kthesë radikale të jetës dhe botëkuptimit tonë. Edhe ne duhet të *pagëzohemi* gjegjësisht zhytëmi në Shpirtin Shenjt dhe hirin e tij dhe të bëhemi njerëz të rinjë. Krishti, i cili nga dashuria për ne erdhi në botë, dëshiron që në ditën e ardhje së tij të gjithë ne të jemi *me të shpagimi i tij e para tij shpërblimi i tij* (Is 40,10).

Në një legjendë të vjetër hebreje, nxënësi e pyet rabinin: *Përpara njerëzit e shihnin fytyrën e Zotit, pse këtë nuk mund ta bëjmë sot? Mësuesi përgjigji: Sot njerëzit nuk dëshirojnë të përkulen. Ai që dëshiron të nxjerrë ujë nga pusi duhet të përkulet!*

A thua kjo nuk vlenë edhe për ne! Ne nuk duam të përkulemi para askujt. Nuk dijme të themi; Më fal! Faleminderit!

Neve nuk na duhet aq shumë aktiviteti juaj, sa na nevojitet besimi, feja juaj! Ne nuk kemi nevojë aq shumë për predikatarë të mirë, por për dëshmitarë të mirëfilltë! (Mauria)

Koha e Ardhjes është kohë e volitshme kur duhet edhe njëherë të dëshmojmë besimin dhe dashurinë tonë ndaj Zotit dhe vëllaut njeri.

Andaj të kthehemi dhe t'i besojmë Ungjillit! Amen.

Lutja e besimtarëve:

Ti, o Zot nepërmjet Gjon Pagëzuesit na thërret në pendesë dhe kthim kah Ti, ne tani po t'i drejtojmë lutjet tona që të na ndihmosh në këtë drejtim, duke thënë: Na ndihmo, o Zot

1. Bëj, o Zot që udhëheqësit tanë shpirtërorë vazhdimisht të ngrejnë zërin për ta thirrë botën në rrugën tënde të paqës, drejtësisë, tolerancës dhe dashurisë, *të lutemi*

2. Bëj, o Zot, që zëri i Yt dhe i predikatarëve tanë të mos mbetet zë që jehonë në shkreti, por të depërtojë edhe në zemrat tona, e të konkretizohet në vepra, *të lutemi*.

3. Bëj, o Zot që familjet tona të mos kujdesohen vetëm për progres ekonomik por edhe shpirtërorë, *të lutemi*.

4. Bëj, o Zot, që rinia jonë të mos vrapojë vetëm pas argëtimit, knaqësive të kësaj bote, por të dijë të përcaktohet për një jetë me vlera shpirtërore, *të lutemi*.

5. Pranojë në Mbretërinë tënde ata që para nesh kaluan në amshim, *të lutemi*.

Edhe pse t'i drejtuam këto lutje në zë, ti o Zot, e di për çka ne kemi nevojë. Me fe, shpresë dhe dashuri, të lutemi të na i dhurosh të mirat që na nevojiten për një jetë vërtet të lumtur familjare, nepër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Albert DEMAJ

E DIELA III E ARDHJËS

E tërë qenia e juaj, shpirti, jeta dhe trupi, u ruajtë i patëmetë për Ardhjen e Zotit

Leximi i parë: *Is 61, 1-2. 10-11.* Thirrja Isaisë profet është e madhe dhe e jashtëzakonshme për mbarë njerëzimin, paralajmërimi i premtimit dhe e sigurisë se Zoti do të kujdeset për popullin e vet dhe për shpëtimin e tij.

Psalmi: *Lk 1, 46-50.53-54. Shpirti im me hare i brohorit Hyjit.*

Leximi i dytë: *1 Sel 5,16-24.* Shën Pali na thërret të gëzohemi dhe ta falënderojmë Zotin gjithnjë. Përse dhe si? Sepse ardhja e Jezu Krishtit nuk duhet t'na gjejë në gjumë, të papastër dhe të papërsosur; vetëm kështu do të gëzojmë dhe lumturojmë me Të në amshim.

Ungjilli: *Gjn 1, 6-8.19-28.*

Qe një njeri i dërguar prej Hyjit. Emri i tij ishte Gjon. Ai erdhi si dëshmitar, për të dëshmuar Dritën, që të gjithë të besojnë nëpër të. Ai nuk ishte Drita, por për të dëshmuar Dritën. Dhe, ja, dëshmia e Gjonit! Kur judenjtë nga Jerusalemi dërguan tek ai priftërinj dhe levitë për ta pyetur: “Kush je ti?” ai e pranoi, nuk e mohoi, por dëshmoi: “Unë nuk jam Mesia!” “Kush, pra? e pyetën ata. Amos je Elia?”

“Nuk jam!” u përgjigj. “A je Profeti?” “Jo!” u aktheu.

Atëherë i thanë: “Kush je, që t'u kthejmë përgjegje atyre që na dërguan?” Ai tha: “Unë jam zëri i atij që bërtet në shkreti: rrafshoni udhën e Zotit! Sikurse tha Isaia profet.” Disa prej të dërguarëve ishin farisenj. Ata e pyetën: “Pse atëherë, pagëzon, kur s'je as Mesia, as Elia, as Profeti?” Gjoni përgjigj: “Unë pagëzoj me ujë. Në mesin tuaj është një që ju nuk e njihni. Është ai që po vjen mbas meje, por të cilit unë nuk jam i denjë t'ia zgjidh as rripat e sandaleve.”

Kjo ndodhi në Betani, përtej Jordanit, ku Gjoni po pagëzonte.

Fjala e Zotit

Në dy reshtat e parë të ungjillit të sotshëm jepet fytyra, portreti, definicioni, mbi të gjitha misioni i Gjonit si dëshmitar për të gjithë që besojnë nëpër të. Kjo domethënë se nëpërmjet dëshmisë së Gjonit njerëzit besuan, pranuan dhe jetuan në Dritë, me Dritë, me Krishtin.

Kjo dritë, detyrë, mision na është besuar edhe neve qysh me pagëzim, dëshmia e krishterë, por a jemi ne të vetëdijshëm për këtë dërgim dhe përgjegjësi dhe çka bëjmë në këtë drejtim?

Drita është e rëndësishme, e nevojshme, vendimtare vetëm në errësirë, në terr, përndryshe ajo as nuk hetohet në pikë të ditës.

Bota e sotme, e rraskapitur dhe e kapluar në terrin e mëkatit, të robërive dhe mvarësive të vjetra dhe të reja, ka shumë nevojë për dritë, dëshmi, e ne ndoshta jemi si pesë virgjërat marroqe, që kemi shkuar në dasmë në takim me botën, por me pak kujdes, fe dhe dashuri, pa vaj. S'kemi dritë as për vete, e jo më për të tjerët!

Cila ishte dëshmia e Gjonit? *Unë nuk jam Mesia!* /Gjn 1, 20/.

Gjoni me tri fjalë thelbore e përshkruajti kush ishte Gjon Pagëzuesi, përse dhe si veproi: **AI E PRANOI, NUK E MOHOI, PORE DËSHMOI.**

Ja sinteza e mrekullushme e jetës së krishterë:

PRANIMI, se jemi bijtë dhe bijat e Zotit, të shortuarit në Krishtin me pagëzim; **MOSMOHIMI** i kësaj jete dhe dhurate, as me fjalë as me jetë dhe me veprime;

DËSHMIA: si fuqi krijuese dhe bindëse edhe për të tjerët se jeta me Zotin dhe me të afërmin, me çdo njeri, është e mundshme, e mrekullueshme, kuptohet, me ndihmën e hirit të Zotit dhe me bashkëpunimin ndërvëllazëror.

E shumkushi mendonte se Gjoni ishte

Mesia. Sa mesianizma të rrejshme kanë lindur gjatë 2000 vjetëve të krishtërimit, njerëz që kanë menduar dhe pretenduar ta ndërrojnë botën, e sot ku janë?

Bota, të tjerët, edhe neve na pyesin për çdo ditë dhe në çdo hap: kush jeni ju të krishterët në botën e sotme, në meset tuaja, në Kosovën e pasluftës, në meset e përziera etnikisht dhe fetarisht?

Çka themi ne me fjalë e çka me jetë, me dëshmi? A ka në ne përputhje në mes të fesë, bindjeve dhe përcaktimeve fetare, dhe jetës, dëshmisë, veprimeve tona personale, familjare, shoqërore?

Judenjtë, pasi e morën përgjigjen e parë të Gjonit: Unë nuk jam Mesia, nuk u ndalen me kaq. Dialogu vazhdoi. Kështu është edhe me ne dhe me jetën e krishterë. Çdo ditë jemi në *provim* para Zotit dhe para njerëzve.

Dhe shkallë pas shkalle Gjoni iu përgjigjej pyetjeve dhe kërkesave të tyre: nuk jam as Elia, as Profeti...

Gjoni nuk e mban veten të madh, të rëndësishëm, të pazëvendësueshëm, nuk i merr lavdatat për vete, as vlerësimet e të tjerëve, por vetëm atë çka ia ka caktuar Zoti dhe asgjë tjetër:

Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretë: rrafshoni udhën e Zotit! /Gjn 1, 23/.

Sa herë ne i marrim për vete meritat që nuk i kemi, lavdërohemi, lartësohemi, mendojmë se kemi bërë punë të mëdhaja, *mrekulli*, duke injoruar, harruar dhe përjashtuar Zotin dhe të tjerët!

Dhe pjesa e tretë e ungjillit është shumë e fuqishme: Gjoni haptas dhe qartas shpjegon jetën, punën, veprimin e vet, përse pagëzon, duke nënvizuar dhe theksuar praninë e Jezusit Mesisë në mesin e tyre, të cilin *ju nuk e njihni* /Gjn 1, 26/.

Roli i dëshmisë së krishterë është saktësisht ky: ta bëjmë të njohur, të Panjohurin, të pranishëm, të *Papranishmin* për sytë e ballit dhe mendjen e kokës, të gjallë, të *Vdekurin dhe të Ngjallurin*, veprues, Atë që nuk vepron më pa ne, JEZU KRISHTIN,

Shëlbuesin e botës.

Në këtë kohë të Ardhjes ndoshta edhe neve na nevojitet vetëdija e trefishtë:

- Kush jemi si njerëz, si të krishterë dhe si dëshmitarë të Dritës = të Krishtit?
- Për kë dhe përse jetojmë dhe veprojmë?
- A jemi të vetëdijshëm se në mesin tonë, edhe më tepër në ne, është i gjallë dhe veprues sot Jezu Krishti, sidomos nëpërmjet dashurisë, eukaristisë, dëshmisë së krishterë?

Çfarë mundësie, përgjegjësie, kënaqësie dhe lumturie, e ne shpesh merremi me kotësi dhe marrëzi, s'dimë ta *shijojmë* dhe ta dëshmojmë, Dritën, Jetën, Dashurinë, Praninë, Jezu Krishtin, mikun, dashamirin, vëllaun tonë, atë për të cilin ne, por edhe të tjerët, të gjithë, kemi aq nevojë, ndoshta sot më shumë se kurrë më parë!

Lutja e besimtarëve

Pasi e dëgjuam fjalën dhe porosinë e Zotit, ta hapim mendjen dhe zemrën dhe vëllazërisht dhe bashkarisht të lutemi:

Eja, o Zot, Jezu!

1. Që ne të krishterët të jemi drita e botës me jetën dhe me veprimet tona, *të lutemi*.
2. Që bota e sotme të ketë sa më tepër dëshmitarë të ungjillit, të fesë, shpresës dhe dashurisë, *të lutemi*.
3. Që të jemi sa më të përvujtë dhe në bashkëpunim me Zotin dhe me të afërmimin, me veprimet dhe shërbimet tona, *të lutemi*.
4. Që ta pranojmë, mos ta mohojmë por gjithnjë ta dëshmojmë praninë dhe dashurinë e Krishtit në meset tona, *të lutemi*.
5. Që t'i çelim zemrat tona për ardhjen e Krishtit Fëmijë me vepra mirësie, bamirësie, pendese dhe flijimi, *të lutemi*.

O Zot, na aftëso edhe neve, si Shën Gjoni Pagëzues, që të jemi gjithnjë në shërbim të ZOTIT DASHURI dhe të VËLLAUT NJERI. Nëpër Krishtin Zotin tone. Amen.

Don Lush **GJERGJI**

E DIELA IV E ARDHJËS

Ja, do të mbetësh shtatëzanë e do të qitësh në dritë një djalë.

Leximi i parë: 2 Sam 7,1-5. 8-12.14.16. Sipas leximit të parë, Davidi ka planet e veta; ka plane të shenjta mendon për të ndërtuar Tempullin e Zotit në Jeruzalem. Por, profeti e njofton, e porosit se planet e Zotit janë të tjera. Davidi nuk do t'ia ndërtojë Tempullin material, porse Davidi do të jetë i madh në një mënyrë krejt tjetër.

Psalmi: Zoti është besnik për amshim.

Leximi i dytë: Rom 16,25-27. Leximi i dytë na nxitë në dëgjuesë në besim të planeve të Zotit. Këto plane janë shëlbimprurëse.

Ungjilli: Lk 1,26-38.

Në atë kohë, Hyji dërgoi engjëllin Gabriel në një qytet të Galileës, që quhet Nazaret, te një virgjër, që ishte e fejuar për një njeri, që quhej Jozef, prej fisit të Davidit. Virgjëra quhej Mari. Engjëlli hyri tek ajo dhe i tha: "Të falem, o Hirplote! Zoti me ty!" Kjo fjalë e shqetësoi Marinë dhe zuri të mendojë: ç'do të thotë kjo përshëndetje. Por engjëlli i tha: "Mos ki frikë, o Mari, sepse ke gjetur hir para Hyjit! Ja, do të mbetësh shtatëzanë e do të qitësh në dritë një djalë e ngjitja emrin Jezus. Ky do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Hyjit të Tejelartë. Zoti Hyj do t'ia japë fronin e Davidit, atit të tij. Ai do të mbretërojë përgjithmonë mbi shtëpinë e Jakobit dhe mbretëria e tij s'do të ketë mbarim."

Atëherë Maria i tha engjëllit: "Si do të mund të ngjajë kjo, ndërsa unë jam virgjër?" Engjëlli i përgjigji: "Shpirti Shenjt do të zbresë në ty e fuqia e Hyjit të Tejetlartë do të mbulojë me hijen e vet; prandaj ky Fëmijë do të jetë i shenjtë Biri i Hyjit. Dhe ja, Elizabeta, kushërira jote, dhe ajo, në pleqërinë e vet, pret t'i lindë djali. Ajo që mbahet beronjë, është në të gjashtin muaj. Vërtet, s'ka gjë të pamundshme për Hyjin. Atëherë Maria tha: "Unë jam shërbëtorja e Zotit: Më ndodhtë siç the ti!"

Atëherë engjëlli u largua prej pranisë së saj.

Fjala e Zotit.

Sjellja e Marisë, sipas ungjillit të sotëm, është: shqetësim, por edhe përplot disponim për dëgjuesë të fjalës dhe porosisë së Zotit. Zoti më së tepërmi dëshiron t'iu afrohet njerëzve në natyrën njerëzore. Ne të krishterët e dimë se Zoti kur deshi të vij mbi tokë, e zgjedhi natyrën njerëzore, është nxhiz në gruan dhe prej saj ka lind duke u bërë njeri i thjeshtë edhe pse është Zot i mishëruar. Zoti banon në njeriun.

Shpezët i kanë fole të, dhelprat strofujt, njerëzit shtëpitë, hyjnitë tempujt... E ku banon Zoti ynë? Zoti ynë është gjithkund. Të gjithë ne dhe të gjitha krijesat jemi në te. Ai është një jetë e madhe nga e cila rrjedhin të gjitha jetat. Megjithatë, ne njerëzit e dimë se në botë egzistojnë vendet në të cilat adhurohet prania e Zotit: kapelat, kishat, bazilikat, shenjtërorët. Poashtu e dimë se çdo kishë është shtëpia apo tempull i Zotit. Aty njerëzit vijnë për të adhuroar Zotin, dhe Zoti aty i takon njerëzit: ju flet, i ngushëllon, i forcon, i ushqen dhe e mbanë jetën e tyre të dobët e kalimtare, duke i'u treguar jetën e re, më të mirë e të amshuar që e ka bërë gati për ta.

Kahmoti njerëzit kanë dëshiruar të takohen me Zotin, dhe kanë kërkuar vende më të përshtatshme. Në fillim këto vende ishin malet apo kodrat e larta. Ashtu Mojsiu e takoi Zotin në Sinaj. Elisë profet Zoti iu dëftua në malin Karmel. Jezusi, para nxënësve është shndërruar në malin Tabor. Pouli i Zetit është takuar më Zotin në malin Sion.

Zoti nuk dëshiron të banojë në

ndërtesa prej guri; më tepër i pëlqen të jetë në mesin e njerëzve, në bashkësi, në familje, më çdo njeri. Zoti don që njerëzit të jenë tempull, banesë e gjallë e tij. Kuptohet, njerëzit nuk mund të jenë çfarëdo: duhet të ruhen nga mëkati, nuk guxojnë të urrejnë, të vjedhin, të mashtrojnë, të shfrytëzojnë njëri tjetrin. Duhet të duan njëri tjetrin, të nderohen, të ndihmohen, të jenë të ndershëm, të drejtë, shenjtër se vetëm atëherë Zoti do të banojë në mesin e tyre. Zoti më kënaqësi banon në kishë, në bashkësinë e besimtarëve të cilët i mbajnë dhe i jetojnë urdhërimet e Zotit, i kryejnë veprat e dashurisë, ndihmojnë të varfërit, të përndjekurit, të nëpërkëmburit.

Edhe Ungjilli vazhdon mendimin e leximit të parë; në te realizohet plani i Zotit. Zoti po vjen në botën tonë dhe do të banojë në njeriun e sinqertë dhe besimtar në Virgjëren Mari që është e përvujtë dhe e dëgjueshme. Fjala e Zotit do të bëhet njeri, ashtu që do të banojë në krahërorin e saj virgjëror, do të lindë si çdo njeri edhe pse është Biri i Zotit - për Zotin asgjë nuk është e pamundur. Maria është tempull i pastër i Zotit. Tenda e besëlidhjes i ka bartë rrasat e Sinit. Virgjëra Mari bart në vete shenjtëroren e shenjtërorëve, Fjalën e Zotit, Birin e Atit, Krishtin Shelbuesin e mbarë njerëzimit. Maria ishte vendi më i denjë dhe më i ndershëm ku Zoti është takuar me njeriun dhe banoi aty. Maria është diç më tepër se të gjithë tempujt, se të gjitha katedralat, se të gjitha shenjtëroret në botë. Këtu, pra Zoti banoi. T'i përngajmë Asaj që t'i krijojme vend Zotit në jetën tonë, në famulli, në familje, në çdo njeri.

Kërshëndellat janë festë e mishërimit të Zotit në mesin tonë. Thjeshtë: Zoti banon në njeriun. T'ia hapim dyrtë e zemrës sonë. Si? Të bëjmë diçka të bukur dhe të vlefshme për të varfërit, për të vetmuarit, për të moshuarit,

për të sëmurët. Atëherë do të kthehet e do të banojë edhe në shtëpinë tonë dhe në zemrën e përvuajtur dhe të dëgjueshme...

Lutja e besimtarëve

Atit qiellor t'ia drejtojmë lutjet që Shpirti i tij të jetë i pranishëm në të gjitha çastet e jetës sonë: Dëgjoje, o Zot, lutjen tonë

1 Bëj o Jezu, që kishën tënde ta ndërtojmë me dashuri, respekt, që ajo të jetë vend takimi dhe besimi, e t'i gëzojmë të mirat që vijnë nga ti, *të lutemi.*

2 O Jezu, zgjo në rininë thirrje të shenjta, bëj që të gjithë njerëzit të jenë më të hapur për nevojat e të tjerëve, *të lutemi.*

3 Bëj, o Jezu, që këtyre ditëve, në mënyrë të posaçme t'iu dalim në ndihmë të gjithë atyre që ende nuk të kanë njohur; e posaqërisht të lutemi për ata që po të përbuzin, zbuti zemrat e tyre, *të lutemi.*

4 O Zot, kësaj bashkësisë sonë dhe të gjithë njerëzve jepju fuqi që sipas shembullit të Virgjëres Mari të qëndrojnë në mirësi, dashuri dhe besim, *të lutemi.*

5 Bëj, o Zot që të gjithë udhëtarët, të cilët këtyre ditëve udhëtojnë për në vendlindje, për festa, të kenë udhëtim të mirë dhe të sigurtë, *të lutemi.*

Atë qiellor, sikur se po afrohet dita e Krishtlindjes, bëj ashtu të rritet gatishmëria jonë që edhe të tjerëve këtë ditë t'iu bëjmë më të këndshme e më të bukur. Shpirti yt le të na nxit që më të tjerët t'i ndajmë gëzimet e ditëve dhe të festavë. Nëpër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Rrok **GJONLLESHAJ**

SHËN CECILJA - VIRGJËR DHE MARTIRE

Lindi në Romë më 214 nga prindërit pagan, të pasur dhe aristokrat. Ata dëshironin që vajza e tyre të bëhet zonjë e famshme. Për këtë arsye ia siguruan shkollimin në shkollat më të njohura të asaj kohe, sidomos në art dhe muzikë. Cecilja ishte talent i lindur, dhe shkencëtarisht përparonte shumë. Fati i saj ishte se në rininë e saj të hershme u takua me të krishterët dhe besimin e tyre. Kështuqë Ungjilli u bë libri më i dashur. U pagëzua nga Papa Urbani. Dhe si e krishtere e mirë ditën e kalonte në lutje, meditim dhe agjërime të rreptë. Ajo merrte çdo ditë pjesë në meshën papës dhe rrugës iu ndante lëmoshë të varfërve. Ndërsa me bukurinë e zërit të vet derisa i këndonte psalmet i mahniste të gjithë. Dashuria ndaj Jezusit në zemrën e saj ishte aq e madhe sa që ajo vendosi tërë jetën t'ia kushtojë Atij në virgjëri. Ajo e çmonte virgjinitetin si një thesar të çmuar shpirtëror. Cecilja jetonte si një lule e mbyllur, por zëri për jetën e saj të virtytshme, të ndershme kishte marrë dheun. Dorën e saj për martesë e kërkonin shumë njerëz të pasur dhe të njohur të asaj kohe. Ajo i refuzonte të gjithë, sepse zemrën e vet ia kishte premtuar Krishtit, të fejuarit të vet qiellor. Megjithatë nën presionin e vazhdueshëm të prindërve të vet u fejua më një djalosh arsitokrat Valerion. Por tani Cecilja duke e ditur rrezikun që i kanosej betimit të saj se do të mbesin e virgjër tërë jetën, vazhdojë të lutet, të agjerojë edhe më tepër se përpara. Erdhi momenti i dasmës. Ishte përgatitur një dasëm dhe ceremoni e madhe, por që Ceciljës fare nuk i bënte përshtypje. Ajo edhe në këto momente ishte e bashkuar në lutje me të Fejuarin e vet qiellor. Ajo kërkonte që t'i ndihmojë në ruajtjen e premtimit të saj. Dhe ndodhi mrekullia. Natën e parë të martesës, Cecilja ia tregon sekretin e vet bashkëshortit dhe ai e nderon qëndrimin e saj, virgjinitetin e saj. Valerio, i mësuar nga Cecilja pas disa kohe pranon pagëzimin nga papa Urbani.

Në atë kohë të persekutimeve të mëdha ndaj të krishterëve, Ceciljës i ndihmonte si një Qiri besimi i krishterë për të ecur gjurmëve të Krishtit, dhe t'iu ndihmonte edhe tjerëve në këtë shtektim. Ajo ishte heroinë e kohës së vet, e pa thyeshme dhe e gatshme t'iu bëj ballë të gjitha vështërsive.

E tillë u tregua edhe para gjykatësit romak, që u mundua me çdo kusht ta largonë nga Krishti. Pra, as vdekja e hershme dhe shumë e mundimshme nuk ia lëkundin besimin dhe dashurinë ndaj Krishtit. Kështu fillimisht e lidhën në pranga të rënda dhe e quan para tiraninit të madhë Almahisë, i cili urdhëroi ta mbyllin në banjo për tri ditë që të vdesë nga ngrohja me avull. Por kur edhe pas tri dite mbeti gjallë, i hidhëruar Almahia i pashpirt tri herë e therri me shpatë dhe prap nuk arriti ta mbytë. Edhe pse gjysmë e vdekur, Cecilja arriti t'i forconte në besim ata që ishin rreth saj. Në këtë dëshmi martire, heroike edhe shumë të tjerë besuan në Zotin e Ceciljës. Pasiqë me ligj nuk guxohej ta thernin me shpatë për të katërtën herë, e liruan. Dhe Cecilja, pasi i mori sakramentet e fundit nga vet papa Urbani, ia dorëzoi shpirtin e vet virgjëror Atit qiellor më 230 në moshën 17 vjeçare. Trupin e saj të shenjtë e varrosën katekombet e Kalistit, e më vonë papa Paskali i dërgoi në bazilikën e Trastaverit.

Shën Cecilja ishte dhe mbetet shembull i vajzave se si duhet ruajtur dinjitetin e vet fizik dhe shpirtëror. Ajo duke kënduar psalmet në lavd e nder Zotit, bashkë më zërin e vet fantastik, përdorte edhe instrumentet muzikore dhe në këtë mënyrë është edhe pajtore e këngëtarëve.

Shën Cecilia - Lutu për ne!

Don Jakë **PRENKU**

SHËN NIKOLLI SHENJTI I SHQIPTARËVE

Lindi më 26.VI.280. në krahinën e Patarit, qytetin Lici, në Azinë e Vogël, gjegjësisht Turqinë e sotme. Prindërit e tij, baba Epifanije dhe nëna Gjone, ishin shumë të pasur, jo vetëm materialisht, por edhe me dashuri ndaj Zotit dhe mirësi e mëshirë për vëllaun njeri. Prindërit edhe djalin e tyre të vetëm e edukuan në këtë frymë. Shembulli i tyre ishte farë e mirë e mbjellur në zemrën e vogël të Nikollës. Ishte shumë i afërt, i dashur dhe bujar ndaj shokëve të vet të fëmijërisë.

Prindërit e Nikollës, me sukses përfunduan detyrën që iu kishte besuar Zoti. Pasiqë ia dhanë jetën Nikollës, e *veshën* me mirësi dhe dashuri, ia siguruan shkollimin më të mirë, e mësuan ta duajë Zotin mbi gjithçka e të afërmin e vet si vetveten, Zoti i thirri tek vetja që të gëzohen në praninë Tij të përgatitur për ata që i mbesin besnik Zotit.

Nikolla trashëgoi nga ta pasuri të madhe. Ai nuk bëri si shumë të rinj, atëherë dhe sot, që dëshirë të vetme e kanë argëtimin. Jo, shën Kolli vendosi që pasurinë e vet t'iu ndajë të varfërve të Jezusit. Kur në Azinë e Vogël filloj të përhapet murtaja, Nikolla nuk u frikësua prej kësaj sëmundje ngjithëse dhe vdekje prurëse. Por, me tërë aftësitë e veta u vu në ndihmë këtyre fatmjerëve. Kur në Mirnë kishte vdekur ipeshkvi, e njerëzit nuk arrinin të dakordoheshin për ipeshkvin e ri, vendosën që ta bëjnë ipeshkëv meshtarin që i pari hynë në kishë. Nikolla ishte nisur për Mirnë dhe në mëngjes herët, pa ditur asgjë për planet e tyre, shkoi të lutet në kishë derisa të zgjohen të tjerët. Dhe kur populli shkoi për të parë njeriun që do të bëhet ipeshkvi i tyre u gëzuan shumë kur e panë Nikollën. Kështu pra edhe pse kundërshtoi, ai u bë ipeshkëv i Mirnës, detyrë të cilën e kreu me shumë sukses.

Shën Nikolli është mbrojtës i

marinarëve. Thonë se kur anija është e rrezikuar nga stuhitë e ndryshme në det, radiotelegrafisti dërgon alarmin SOS që përkthyer në shqip dmth: *Shpëtoni shpirtërat tanë!* Sa herë ne harrojmë se kemi shpirt!?

Shën Nikolli është edhe mbrojtës i fëmijëve, të rinjve. Tregohet se si një babë kishte tri vajza, të bukura dhe të rritura për martesë. Por, pasiqë në atë kohë familja nevojitej t'ia përgatit pajën vajzës, e ai këtë nuk kishte mundësi ta bëjë, vendosi që vajzat e veta t'i shesë për tregëti. Kur dëgjoi Nikolla, u tmerrua. Ai natën shkoi dhe ia hodhi për dritare paret që i nevojiteshin për martesën e vajzave. Kështu i shpëtoi nga rruga e keqe këto tri vajza.

I nderuar si shenjtitë, shën Nikolli vdiq në kuvendin Sion, afër Mirnës më 6.XII.345. Dhe kur Azia e Vogël ra në duar të turqve, eshtrat e tij i sollën në Bari të Italisë në v 1087. ku janë edhe sot.

Shën Gjon Pagëzuesi dhe shën Nikolli janë shenjtitë e vetëm në kishë që i përkujtojmë dy herë: më 6.XII. vdekjen gjegjësisht lindjen e tij për Qiellë dhe më 9.V. bartjen e eshtrave në Bari të Italisë.

Ndërsa sa është i dashur shën Kolli tek ne dëshmojnë kishat e shumëta në Kosovë: Janjevë, Kabash, Velezhë, Sellagrazhd. Shën Kolli është i nderuar edhe nga katolikët, por edhe nga laramanët. Të gjithë ia dhezin qirin. Shën Nikolli, sipas shembullit të Mësuesit të vet Jezu Krishtit, ishte Qiri i kohës së vet. Qiriu ka vetëm një qëllim: Vetë të hargjohet, të tjerëve t'iu bëj dritë. Poashtu për shën Kollë e presim edhe berrin, të cilin duhet ta ndajmë më ata që nuk kanë, pra të jemi bëmires dhe solidarë sikurse ishte edhe vet shën Kolli. Është bërë traditë për shën Kollë fëmijëve t'iu ndajmë dhurata...

Shën Nikolli lutu për ne!

Don Kristë **GJERGJI**

AJE I KRISHTERË?

Aje i krishterë?
apo ndoshta vetëm ashtu quhesh?
apo je i krishterë
vetëm me emër?

A quhesh i krishterë,
edhe pse zjarri besimit
moti të është shuar,
e ti gëzohesh me hirin.

Mos vallë quhesh i krishterë,
ndërsa as në ëndërr nuk
mendon të shkosh
rrugës së Krishtit?

A quhesh i krishterë,
e ndoshta moti e ke
harruar dashurinë e parë,
besimin tend,
Krishtin tend?

*Shfrytëzoje kohën e A rdhjes për t'iu
kthyer Z otit, vetvetit, të afërmit tend!*

A e dini se....

Femra e parë që mori çmimin Nobel është Mari Kiri, njëherit edhe femra e vetme që ka marrë dy çmime Nobel; një për zbulimin dhe studimin e radioaktivitetit me 1903, ndërsa më 1911 për Kimi. Nëna Tereze është shqiptarja e vetme që e ka marrë këtë shpërblim.

Bojkonur quhet kozmodromi nga i cili më 1961 u nis në kozmos Juli Gagarini, njeriu i parë që shkoi në gjithësi. Ky kozmodrom tani gjendet në ish republikën ruse të Kazakistanit që tani është shtet i pavarur. Për të Moska duhet t'i paguajë Kazakistanit për çdo vit nga 115 milionë dollarë.

Në v. 1822 është bërë ndalimi i parë i tregtisë me njerëz. Në këtë kohë shumica e robërve kanë qenë zezakë. Liberia është krijuar nga robërit e kthyer në Afrikë dhe njihet si shteti i parë i pavarur në Afrikë.

Temperatura më e ulët që deri më tani është shënuar ndonjëherë në Kosovë ishte ajo e v 1963 në Gjilan 32,5 C.

MERRNI E HANI...

MERRNI E PINI...

Impresum: Ad usum Internum

Boton; Dekanati i Prishtinës

Adresa: Rr. "Rexhep Bislimi" Nr. 50, Ferizaj

E-mail: jetaliturgjike@hotmail.com

Tel.0290/20-041

Shtypi: "ERA" Ferizaj

Shën Nikolli - lutu për ne!

Alpha